

[Hartel.]

at der skete en Ændring her, for det er ganske urimeligt, at der er denne store Difference.

Sluttelig skal jeg tillade mig i Anledning af en Udtalelse af den højtærede Statsminister i hans Indledningstale til hele dette Lovkompleks at gøre et Par Bemærkninger.

Paa Sp. 4198 siger Statsministeren:

„Det synes at tage Tid, før den danske Befolkning helt forstaar, i hvilken Situation Land og Folk befinder sig, men det maa vel gaa op for Befolkningen, at foruden Ro og Orden kræves der ogsaa Samarbejde og god Vilje til i Fællesskab at overvinde forhaandenværende Vanskeligheder.“

Det er jo ikke ualmindeligt, at Folk, hvem Livet ikke mere vil føje, bliver ubehagelige og lader deres slette Lune gaa ud over os andre, der ikke har nær saa meget Ansvar for de Vanskeligheder, ja, det Vanheld, som deres Politik har været ude for; som de selv har, og jeg beklager at maatte sige, at Statsministeren efter disse Udtalelser synes at høre til denne Type af Mennesker. Det taalmodige danske Folk, der i Dag og for lange Tider fremefter er dømt til at tage Følgerne af Statsministerens sammenbrudte Politik, skal nu oven i Købet regaleres af den Mand, der selv har Folkets Tilgivelse behov. Den Mand, under hvis Ansvar Danmark er havnet i den nuværende Situation, og som jo ogsaa maa være velkendt med, at der er Brydninger inden for den Koalitionsgruppe, der staar bag hans Regering, har bestemt ingen Ret til at rejse Kritik over for os andre, fordi vi ikke kan slaa Følge med ham i den Politik, han her har forelagt os og det danske Folk. Jeg kommer her, hvor jeg staar ved Slutningen af min Tale, til at tænke paa en Udtalelse af den berømte romerske Historieskriver Tacitus: Man skal ikke vanære et langt og betydningsfuldt Liv ved sine Dødsskrik.

Oluf Pedersen: Selv om jeg er i Opposition til den nuværende Regering, forekommer det mig, at man kan gøre den Uret, og det skete jo ved de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Hartel sluttede med.

Hvad angaar det foreliggende Lovforslag, maa vi erkende, at naar man foreslaar at ophæve Pristalsreguleringen, kan man ikke modsætte sig, at Priserne ikke maa stige. Det forekommer mig imidlertid, at det er et Spørgsmaal, om vi ikke har Lov nok paa dette Omraade. Jeg er ikke sikker paa, om det bedste, vi kunde gøre,

ikke var at anskaffe en kyndig Handelsminister, saaledes at Industrien blev skilt ud som et Ministerium for sig. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen var stærkt inde paa, at man maatte kræve Sagkundskab, og det synes jeg er rigtigt. Men selv om det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen jo nu er en Slags Regeringspartiordfører, synes jeg dog, at han kunde have ført sit Krav ud i dets Konsekvenser. Handel er jo ikke noget, man kan rende til. Vi har saa mange Ministre, at der godt maatte kunne ske en saadan Deling. Jeg tror, at Industriminister Kjærboel magter sin Opgave, men at dette ikke gælder Handelsminister Kjærboel. Vi maa, som sagt, anse det for rigtigt, at man sætter ind mod Prisstigningerne, og Lovforslaget gaar jo ogsaa ud paa Hindring af Prisstigninger og Adgang til Fastsættelse af Maksimalpriser, men det forekommer mig, at man lægger for meget hen til en Afgørelse efter Priskontrolraadets Skøn. De Beregninger, der har foreligget fra dette Raad, bl. a. dem, vi i sin Tid var stillet over for vedrørende Brødpriiserne, bekræfter ikke, at Raadet magter denne Opgave, og hvis vi ophæver Bekendtgørelsen mod Prisstigning og i Stedet for faar en Lov svarende til dette Lovforslag, frygter jeg for, at Resultatet bliver ikke det, som man maaske venter, men tværtimod, at vi kommer ind i en stærkere Prisstigning, og det er jo ikke det, vi trænger til, og det strider ogsaa mod Arbejdernes berettigede Forventninger, naar Pristalsordningen ophæves. Vi har set, hvordan det kan gaa, vi har set det ved Fastsættelsen af højere Avance paa Margarine, der jo er et meget beklageligt Resultat. Jeg forstaar naturligvis godt, at der med mindre Produktion maa blive mindre Udbytte, hvis der ikke bliver en større Avance, men Fortjenesten vil dog være større, end hvis Produktionen laa helt stille, og det kan sikkert frygtes, at den Arbejdsdeling, der nu er Tale om, ogsaa vil komme til at virke fordyrende, saaledes at man maa tillade en Prisstigning, altsaa fordyret Produktion og stigende Priser. Jeg ved ikke, om en Prisstigning, der følger af Arbejdsdelingen, er berettiget, men hvis man ved Afgørelsen gaar ud fra samme Grundlag, som der var for Reguleringen af Margarineproduktionen, vil den blive forkert. Min Betænkning er altsaa, at Lovforslaget ikke er godt nok til at opfylde sit Formaal. Vi maa passe paa, at Loven ikke bliver en let farbar Vej bort fra Kravet om, at Prisstigning ikke maa ske, og jeg vil mene, at det, vi skal naa frem til, ikke er et Skøn af Priskontrolraadet;